

Eleki Krónika – 2003. június

Csapatzászlót adományozott az eleki önkormányzat

2003. április 26-án Elek város önkormányzata csapatzászlót adományozott a szentesi 37. II. Rákóczi Ferenc Műszaki Dandárnak. A testületet Pluhár László polgármester és Klemm István korábbi alpolgármester képviselte, a zászlóanya Lantos Mihályné volt, de őket még elkísérte négy, korábban Szentesen szolgált katona is.

A csapatzászló-átadás napján nyílt napot tartottak a szentesi laktanyában, melynek keretében több ezren felkeresték a laktanyát. A mindenben elekiséget kifejező csapatzászlót az ökumenizmus jegyében áldották meg. Az átadás előtt Kovács Ferenc ezredes laktanyaparancsnok, majd pedig Pluhár László mondott beszédet, aki a csapatzászló jelentőségét emelte ki, illetve röviden beszélt Elek történetéről is.

A most csapatzászlót kapó alakulat országosan is közzismert, mert idén tavasszal ők készítették a fővárosban az úgynevezett uniós pontonhidat is. A mostani laktanya-parancsnokság erre az ünnepségre időzítve szép gesztust is gyakorolt, mivel meghívta a korábbi huszárlaktanyában szolgált egykori katonákat is. Az ünnepi ebéd is tradicionális volt, nagy mennyiségű ízletes babgulyás.

A véletlenek egybeesése miatt az elekiek sem videó-, sem fényképfelvételeket nem tudtak készíteni, pedig jó lett volna pl. a tévében nem kis büszkeséggel nézni ezt a minden szempontból szép ünnepséget. /Sajnos a Szentesi Élet legújabb számait még nem tették fel az internetre, így onnan sem tudunk felhasználni semmit!/
A Krónika az utóbbiak miatt mégis fontosnak tartja azt, hogy a rendelkezésére álló információk alapján /Klemm István szíves közlése/ mégis beszámoljon a zászlóadományozásról.

Azt is ki kell emelnünk, hogy pl. Elek önkormányzata ezzel az adományával a legszebben tisztelgett a Rákóczi-féle szabadságharc kirobbanásának a 300. évfordulója előtt, hisz a szentesi dandár a "nagyságos fejedelem" nevét viseli.

Rapajkó Tibor

A Radványi György Középiskola akkreditált felnőttképzési intézmény

Az eleki Radványi György Középiskola a megyében elsőként már 1999. évben elkezdte a felnőttek képzését. Abban az időben elsősorban mezőgazdasági szakmákat oktattak. A piaci igények változásával a képzési repertoárt bővíteni kellett. Jelenleg már vendéglátó-ipari, kereskedelmi és mezőgazdasági szakmában végeznek a felnőttek számára különböző szintű képzéseket.

Az oktatás nem csak iskolarendszeren kívül, hanem iskolarendszerben is történik. Főbb oktató szakmák: méhésztudós, mezőgazdasági technikus, lovász, ezüst- és aranykalászos gazda, mezőgazdasági vállalkozó, szakács, gyorsétkeztetési eladó. A 2002-ben megváltoztatott felnőttoktatási törvény nagyon megszigorította az iskolarendszeren kívüli képzést. Államilag finanszírozott oktatásokat 2003. évtől csak akkreditált intézmény folytathat. Az iskola saját költségén elsőként adta be pályázatát. A pályázathoz külső szakértőt nem vettek igénybe. A több mint 6 hónapos procedúra után 2003. április 16-tól akkreditált felnőttképzési intézménnyé vált. Érvényességi ideje 2007. áprilisáig szól. Békés megyében az eleki iskola az első közoktatási intézmény, amely ilyen okirattal rendelkezik.

Hogy mit jelent az akkreditáció? Önértékelésen alapuló minőségbiztosítási rendszert jelent, amely magába foglalja a kívánt minőséghez kapcsolódó követelmények meghatározását, majd az értékelési rendszer leírását és működtetését. Központi eleme az intézmények önértékelése. A felnőttképzési intézmények akkreditációjának alapvető célja, hogy garanciát adjon a felnőttképzést igénybe vevők számára a magasabb minőségi mutatókkal rendelkező képzőhelyekről, másrészt a szakemberek

számára összehasonlíthatóvá tegye az intézményeket, mind a teljes intézményi működés, mind a szolgáltatott programok szempontjából. Mindez lényeges segítséget ad a felnőttképzés résztvevői és finanszírozói, a gazdasági szervezetek illetve az egyének számára, hogy megalapozottan válasszák, illetve támogassák az intézményeket.

Lantos Mihályné

Éjszakába nyúló ülés

Elek város önkormányzata a legutóbbi ülését május 26-án kezdte el, de csak másnap hajnal két órakor fejezte be!

A mostani ülés is a lejárt határidejű határozatok áttekintésével kezdődött. Ekkor a fő téma volt a testület 10 pontos takarékosági terve. Mivel a város költségvetésének a hiánya több, mint 37 millió forint, a polgármesteri hivatal munkatársainak ezzel kapcsolatban el kellett volna készíteni egy jelentést, de mivel ez nem készült el, a képviselők úgy döntöttek, hogy azt június 15-ig el kell készíteni a bizottsági elnökök felügyelete alatt. A következő ülésen így bizonyára már ismét téma lehet a város költségvetése. Az ülésnek ez a része 10 óráig tartott.

Ezek után következett csak a tényleges munka, ami a mezőőrök munkájának az áttekintését, az öregek otthonának vezetője beszámolójának a meghallgatását, illetve az állattartási rendelet megalkotásának az elkezdését jelentette. Ez utóbbiról a testület fontosnak tartotta megállapítani, hogy az ügy fontossága miatt, mivel sok embert érint, a végleges döntés előtt a tervezetet meg lehetne jelentetni az Elek Tv képújságában, illetve az Eleki Krónikában is.

Ezt követte egy, a még 1998-ban készült a város gazdaságfejlesztéséről szóló tervezet áttekintése, mely után a testület felkérte a polgármestert, hogy készíttessen egy hasonlót a mostani időszakban is.

Végül, kb. fél 12-kor kezdődött a zárt ülés, ahol fellebbezésekről, kitüntetésekről /Elekért emlékérem, Az év pedagógusa/, alpolgármesteri kérdésekről tárgyaltak.

Rapajkó Tibor

Galina Lajos újabb sikere

Galina Lajos ismert eleki faszobrász újabb sikert könyvelhet el magának, hisz A Magyar Kézművességért Alapítvány, a Magyar Országos Művészi Kézműves Egyesület és a BKIK Kézműipari Tagozat által kiírt nyilvános pályázaton munkáit ismét díjazták, sőt A magyar kézművesség-2003. című kiadványban meg is jelentették azokat.

Galina Lajos a mostani megmérettetésre hat, fából készült domborművel pályázott, melynek a témája a Rákóczi-szabadságharc kora volt. A következőket faragta ki: Nemes kisasszony, Magyar nemes, Szőlőpásztor, Borkorcsolyás /ezek szerepelnek a kiadványban is/, Mesterlegény, Rákóczi jobbagya.

A művész elmondta azt is, hogy az alapanyag, vagyis a fűzfagyökér valószínűleg egyidős a szabadságharccal, csak úgy lehetett kifaragni az alakokat, hogy közben többször ki kellett élezni a vésőt!

Az a kézműves kiállítás, amelyen az eleki faszobrász is szerepel, az Iparművészeti Múzeumban május 15-től június 22-ig megtekinthető. A múzeum igazgatója többek között ezt írja a kötet ajánlásában: "Kedves szervező barátommal végignéztük az ez évben bemutatásra kerülő munkákat, s örömmel jelentettük ki az összegző benyomásunkat: Ez az anyag sokkal több és jobb, mint az elmúlt évi!"

Az IPOSz elnöke ugyanitt a köszöntőjében arra hívja fel a figyelmet, hogy ezeknek a kézműves termékeknek kell, hogy legyen piacuk ebben a globalizált világban.

A Magyar Országos Művészi Kézműves Egyesület Elnöke pedig főképpen azt emelte ki a kötet

előszavában, hogy a bemutatott művek Rákóczi korához kapcsolódnak, illetve azt, hogy az album most jelenik meg először négy nyelven!

Az album 254 kézműves terméket tartalmaz. /Galina Lajos a betűrend szerinti 65. helyen található/. A siker tényleg szép, mert "csak" 35 személy vagy pl. egyesület alkotásait díjazták, nagydíjat pedig csak öten kaptak! /Békés megyéből Eleken kívül csak az ecsegfalvi népi ékszerkészítő, Papp Krisztina szerepelt./

A kiállítás támogatói között főképpen a megyei önkormányzatok szerepelnek, de mások is.

Mi is gratulálunk az eleki faszobrász újabb sikeréhez!

Rapajkó Tibor

Az Olvasó kérdez, javasol...

Krónikánk szerkesztősége nagy örömmel vette, hogy új rovatunkban teret kapnak az olvasók véleményei, javaslatai. Most ismét közöljük a hozzánk érkezett kérdéseket, javaslatokat, várva a megszólítottak szíves válaszát.

Továbbra is kérjük, hogy nevüket, esetleg címüket közöljék szerkesztőségünkkel, melyet kérésre diszkréten kezelünk.

Az előző számunkban feltett egyik kérdésre íme a válasz:

"Az önkormányzat 2002. évben a Széchenyi Terv keretében 148 millió Ft összeget nyert 26 önkormányzati bérlakás építésére. Az építés folyamatban van, a lakások átadási határideje 2003. október 30. A képviselő-testület az elkövetkezendő időben dönt a lakások bérbeadásának feltételeiről. A lakásokat az önkormányzat 20 évig nem értékesítheti, azokat ezen idő alatt bérlakásként kell használni. Az önkormányzat a pályázatában vállalta, hogy 6 lakást a BM állománynak biztosít (rendőrség, határőrség), a 26 lakás 25%-a közalkalmazottnak, illetve köztisztviselőnek kell kiutalni, ha van rá igény.

A lakások leendő bérlőinek kijelölését, valamint a feltételeket a képviselő-testület a lakások átadása előtt meghozza.

Tisztelettel: Málik József, műszaki főmunkatárs."

Kedves levelet kaptunk - ha nem is hét határon, de két határon túlról - Németországból, Josef Schneider úrtól. Írását Klemm Tamás fordításában /köszönet érte!/ közöljük tisztelt Olvasóinkkal.

"Sok éve vagyok az Eleki Krónika előfizetője és érdeklődő olvasója. Ezáltal informálva vagyok a helyi eseményekről, amennyire a fent nevezett sajtótermékből ez lehetséges. Az eseményekről történő, mindent átfogó tudósítás, ha az rövid formában is készül, a hiteles tudósító elengedhetetlen jellemzője. Nagy érdeklődéssel olvastam a "Kirándulás Franciaországba" című tudósítást. Nagyon mélyen érintett, amikor megállapítottam, hogy ez a tudósítás nagyon hézagos, és lényeges dolgokat kihagytak belőle.

A Krónika olvasói számára nagyon informatív lenne megtudni, hogy az Elekről elűzött, Laudenbachban élő Josef Post úr segítségével valósult meg úgy az oda-, mint a visszaút során a 14 diák, 2 tanár és a 2 gépkocsivezető elhelyezése. A vendégeket érkezésükkor Hermann Lenz polgármester és a Sonnbergschule igazgatója, Rosi Gramlich köszöntötte. Az utazókat az általános iskolában bőséges vendéglátásban részesítették. Elhelyezésük túlnyomórészt Elekről elűzött családoknál történt. Az erről szóló tudósítás is a már fennálló barátság elmélyülését szolgálná.

Rapajkó Tibor tanár úrnak ezúton szeretném köszönetemet és dicséretemet kifejezni az Elekről szóló történelmi visszatekintéseiért.

Baráti üdvözléssel: Josef Schneider"

Többek nevében fogalmazódott meg a következő olvasói levél, melyet némileg rövidített formában, de a hitelesség szem előtt tartásával /az írója kérésére jellegével/ közlünk:

Mindnyájunk öröme a Polgármester Úr megszüntette a házaló tevékenységet. Bizonyára sokakat

felkerestek a "hittérítő" házalók, keresztény, hívő emberek. Jószándékukat nem vonom kétségbe, többségük tiszta szívvel keres meg minket. A rámenőségüktől azonban mégis félek. Honnan tudhatjuk, hogy nem angyalbőrbe bújt ördög az illető? Ennek okán kérdezem meg Zsóri Péter úrtól, mint a helyi televízió vezetőjétől, ugyanakkor valamennyi Eleken működő nagy- és kisegyházak vezetőjétől, hogy nem találnák-e üdvösnek, ha például vasárnap délelőttöként miséjüket, istentiszteletüket az Elek Városi Televízió közvetítené? Így lehetőség nyílna arra, hogy valamennyi egyház, gyülekezet /katolikus, református, evangélikus stb./ bemutatkozhatna a város lakosságának. Engem személyesen a hétköznapi életük is érdekelne a vonatkozásban, hogy mi a szerepe ma Eleken a vallásnak? Jó lenne Isten szavát közelebb vinni az emberekhez. Sokan koruknál fogva vagy egészségi állapotuk rosszra fordulása miatt nem tudnak elmenni a szertartásokra, misékre, de ha a helyi tv közvetítené, nem maradnának ki ezekből. Fontos lenne ez főleg a legjobban rászorulóknak, betegeknek, időseknek, lelki problémákkal, válságokkal küzdőknek. Segít-e és hogyan ma az egyház a krízis helyzetben lévő családoknak, a betegeken, özvegyeken, szegényeken? Meg lehetne alakítani egy lelki segélyszolgálatot, ahová fordulhatnának az életben megfáradt, hozzátartozójukat elveszített, családi, megélhetési gondokkal küzdő emberek. Bízva abban, hogy az illetékesek "veszik a lapot", várom válaszaikat!

"Isten szava mindenkié" jelige

- Nagyné Nádor Gabriellának javaslom:

Az Ön szervezésével Eleken a nyugdíjasoknak indítsanak be, szervezzenek meg kerékpártúrákat. Kezdhethetnénk apró kis túrácskákkal. Megnézhetnénk együtt közösen a Tavasz utca és a Kun Béla utca látnivalóit, mert szerintem városunkban ez a két legszebb utca. Szemet gyönyörködtető, felüdítő látvány a meggyfásor most éppen pirosuló gyümölcszeivel a Tavasz utcában. A Kun Béla utcában igazi látványosság Busa László tanár úr faragott kerítése, csodálatos faragásokkal díszített háza. Mestermunka, gyönyörű!

Azután kikerekezhethetnénk a Kerekszékre Kétegyházára, a kiserdőbe. Közben megnézhetnénk a régi sváb házakat, hozzáértő "idegenvezetővel" többet is megtudhatnánk róluk, mint amit a rohanó mindennapjainkban előttük elmenve észre sem veszünk. Turisták lennének itthon.

Aki akarja és bírja, még a szép időkben elkerékpározhatnánk a Gyulai úton lévő strucc farmra, bizonyára sokan nem láttak még ilyen szép, nagy madarakat. Egy kicsi mozgás senkinek sem árt, biztosan sokan csatlakoznának egy ilyen megmozduláshoz.

Köszöni a választ egy "Nagypapa". /jelige/

- Tisztelt Polgármester úr!

Az Elek Városi Televízióban láttam, hogy a Családsegítő Szolgálat albérletet keres arra rászoruló családok számára. Javasolnám, hogy a volt határőr laktanyát rendbe kéne hozni és ilyen célra fel lehetne használni. Jelen állapotában az enyészete lesz az épület. Netán más célt szolgál mostanság?

Köszöni választát családja nevében: "Anyuka" /jelige/

T.R.K.

Felújították a Református Egyházközség gyülekezeti házát

Egy település, különösen a kisebb település turisztikai látványa maga a központ, és annak szűkebb környezete. Ezért is kell megfelelő hangsúlyt fektetni erre a helyre. Elsősorban a középületek igényelnek megkülönböztetett bánásmódot. Természetesen legtöbb esetben nem is az akarattal van a baj, mind inkább az anyagiak hiányával. Mert bizony pénzbe kerül az esetleges felújításuk, átfestésük. Eleken, köztudottan, megkülönböztetett stílusban épültek egykoron az épületek, ezeket a jegyeket pedig meg kell menteni, illetve átmenteni az eljövendő nemzedék számára, hogy ők is gyönyörködhessenek bennük. Azok, akik az utóbbi időkben megfordultak a város központjában, örömmel nyugtázhatták, hogy a Református Egyházközség gyülekezeti házában szorgos munkáskezek

tevékenykednek. A minőségbeli változás a szemünk láttára ment végbe. A napokban ellátogattunk a gyülekezeti házba, hogy első kézből szerezzünk információt a beruházásról, természetesen a legilletékesebbtől dr. Oláh Jenőné Kántor Eleonóra lelkésztől kértünk tájékoztatást az Eleki Krónika számára.

A lelkész nő többek között elmondta, hogy a beruházás a Széchenyi-tervnek köszönhető, amely pályázat az elmúlt esztendő kora tavaszán hozta meg eredményét. A pályázat az egyházi ingatlanok karbantartási keretét célozta meg, a konkrét munkálatok pedig 2002 őszén kezdődtek el. A pályázati erőforrás néhány hőszigetelő nyílászáró felszerelését, valamint az épület homlokzati front teljes felújítását tette lehetővé. Az utóbbi "beavatkozásnál" természetesen figyelmet szenteltek az eredeti stílus megtartására. Az említettek mellett a kerítés belső oldalát is rendbetették, hátul, a színben pedig két angol WC-t, egy nőt és egy férfit alakítottak ki, amelyet ezidáig a hiányként jegyeztek. A munkálatokat egyébként június 30-áig kell befejezni, ezt követően pedig annak rendje és módja szerint megtartják az avatónnepséget. A rendezvény kisugárzása pedig egyértelmű: a harangtorony létrehozása után a mostani beruházással méltóképpen tudják fogadni a híveket.

E tájékoztató után természetesen érdeklődésünk kiterjedt az egyházi életre is. Megtudhattuk: június 1-én tartották meg a szokásos évi összejövetelüket: konfirmáció és szeretet vendégség. A hitoktatás június 15-éig tart, június 15-én, vasárnap tartják az évzáró Istentiszteletet, ekkor kézbesítik a bizonyítványokat, és egyben elbúcsúznak nyárra. Maradva még a témánál: évközben közel ötven hittanos jár rendszeresen előadásra, akik 11 csoportot képeznek. Öröndetes tény, hogy közülük 4 képezi az iskolai csoportot, vagyis az alsó tagozatosokat. Itt tudni kell, hogy az alsós tanulókhöz a lelkész jár hitoktatni az oktatási intézménybe, míg a felső tagozatos hittanosok a Református Egyházközség gyülekezeti házába járnak ugyanezzel a céllal.

Nyárral kapcsolatos terv még, hogy a konfirmandusok közül egy gyerek részt fog venni a június 30-án Balatonszárszón kezdődő nyári tábor programjában. Ugyancsak nyár folyamán a hívek egy csoportja - életkortól függetlenül - kirándulás keretében Ópusztaszerre fogja felkeresni.

Az Istentisztelet nyári időben vasárnap délelőtt 10 órakor kezdődik, a bibliaórát pedig minden szerdán 18 órától tartják. Ugyanez az összejövetel téli időben szerdán délután 4 órakor kezdődik. Az Istentisztelet és a temetések alkalmával megkondul az a kisharang, amelyet az elmúlt esztendőben vásároltak s szenteltek fel.

B.N.

Visszalátogat az iskolába

Mostanában, úgy látszik ez is szezonális jellegű, viszonylag elég sokat gondolkodom és beszélgetek másokkal arról, hogy jó-e a mai fiataloknak amikor szakmát, hivatást választanak. Ez a kérdés valamikor nem volt felhőtlen, de ha valaki egyszer jól választott, az egy egész életpályán kiegyensúlyozottnak érezhette magát, és most elsősorban nem az anyagiak függvényében közelítünk a témához. Ki kell mondani, hogy a szerencsés pályaválasztás erősen befolyásolja az ember hangulatát, kedélyállapotát. Manapság viszont egészen másról szól a történet: az embernek egész életében tanulnia kell, képeznie magát ha meg akar felelni a követelménynek.

Hogy kinek melyik variáció felel meg, képezheti magánügy tárgyát. Az viszont nem képezheti vita tárgyát, hogy akit kiválasztanak, dicséretben részesítenek egy adott területen, az szereti a hivatását, egyébként ily módon nem gyümölcsözhet a befektetett fáradozás, nem lesz jótékony kisugárzása. Ezen gondolatokkal is foglalkoztam, miközben az általános iskolába igyekeztem, hogy a „tethelyen” beszélgessünk Zsidó Ferencnével, aki az ideai Év Pedagógusa cím elnyerésével dicsekedhet. Egy picivel korábban, negyed nyolckor érkeztem az intézménybe. Kényelmesen elhelyezkedtem az udvarban lévő padon és vártam. Csakhamar megérkezett Zsidó Ferencné.

- Korábban jöttem - mondta -, szeretnék rendet teremteni az asztalfiókomban.

Ezek a rendteremtések általában egy-egy időszak, valaminek a kezdetén, illetve végén válnak aktuálisakká - morfondíroztam magamban, de szóvá nem tettem. Elkezdtük beszélgetésünket. Nem

kellett túl sokat kérdezősködnöm, miután tudomást szerzett szándékomról, hogy az Év Pedagógusa kapcsán szeretnék publikálni az Eleki Krónikában. Az elmondása alapján kristályosodott az az alapvető tény, miszerint a tanítói, pedagógusi pálya kiválasztásánál döntőnek bizonyult a gyermekek szeretete, különösen a 6 és 10 év közöttieket, és természetesen a velük való foglalkozás, törődés. Ha tágabb családon belül valahol gyermek született, Judit máris ott termett, hogy "ellássa feladatát". Ez az érzés az évek múlásával nem halványult, ez adta azt a motivációt, hogy a megfelelő főiskola elvégzése előtt, egy évig képesítés nélküli óvónóként dolgozott Debrecenben. Természetesen elkezdte tanulmányait a debreceni ez irányú főiskolán. Ezen időszak 1969 és 1972 között regisztrálható. A sikeres záróvizsgákat követően a pályája is Debrecenben kezdődött, két évig tanította, nevelte a gyengénlátók általános iskola tanulóit. 1974-ben került Elekre, azóta egyfolytában tanít, fejt ki áldásos tevékenységet az általános iskolában. A lelkesedése hallatlan volt, és töretlen. Azzal párhuzamosan hosszú éveken keresztül a kisdobosok vezetőjének szerepét is ellátta. Tudta, hogy a játék, a tartalmas szórakozás szerves részét képezi a pedagógusi pályának, ezért élt is a lehetőséggel. A kisdobosi feladatkört kiszélesítve két éven keresztül vezette a Művelődési Ház keretén belül működő gyermektáncsoport munkáját. Természetesen ez gyermekei születésével sem szűnt meg, csupán egy-egy évig szünetelt. Egyébként a Zsidó családban komoly elkötelezettséget jelent a pedagógusi pálya, Zsidó Ferenc, ugyancsak az általános iskola megbecsült tanára. A gyermekek közül Ágnes az idén szerez megfelelő szakképesítést a békéscsabai Tanítóképző Főiskolán, Norbert is az idén szerez diplomát a fővárosi Műszaki Egyetemen, épületgépészeti mérnököt. Arra a kérdésre, hogy Zsidó Ferencné, ha azt tehetné, újrakezdené-e a pedagógusi pályát, a válasz ugyancsak a szűkebb családhoz kötődik. Természetesen újrakezdené, és az is természetes, hogy nem elsősorban az anyagiak miatt. E kijelentésre Ágnes egyik évfolyamtársa ekképpen reagált: "Minden elismerésem anyukádé!" Miként azt is e kategóriaként lehet értékelni, hogy a népszerű tanítónő 6 éve betegség miatt, leszázalékoltként végzi munkáját. Talán ennek tudható, hogy ősszel nélküle indul útjára a soron lévő 2003/2004-es tanév.

- Nagyon fog hiányozni - mondja -, de majd visszalátogatok - ad ismételten hangot optimizmusának.

Annak a kedélyállapotnak, amely a betegség "beköszöntével" sem csorbult, a nehézségeken túl mindig igyekezett megtartani vidámságát, tanulói napról napra ezt látták a szeretett Judit tanítónő arcán.

- A ház körüli teendők ellátása mellett, szabadidőben majd olvasok, nagyon szeretek olvasni, vagy esetleg újratanulok kötni, egykoron már egészen jól ment ez a foglalatosság - villant fényt az eljövendő időszakra.

- Mégis azt szeretném a legjobban, ha gyermekeim vágyai teljesülnének, megfelelő álláshoz jutnának, és egyáltalán elkezdhetnék életpályájukat - mondja mintegy zárószóként az Év Pedagógusa.

Az Eleki Krónika Szerkesztősége szívből gratulál az Év Pedagógusa kitüntetéshez és reményteljes, boldog éveket kíván Zsidó Ferencné Nagy Judit pedagógusnak.

B.N.

Pedagógusnap a középiskolában

A hagyományokhoz híven a 2002/2003-as tanévben is eldőlt, ki az a két iskolai aktív dolgozó, aki a dolgozók szavazata lapján átvehette a radványi György emlékgyűrűt. Ez évben Emödi Ágnes és Szatmári Sándorné vehette át e nemes kitüntetést.

Minden évben három gyűrű kerül átadásra, a harmadikat egy olyan nagyszerű személyiség kapja, aki kívülállóként nagyon sokat tett az iskoláért. 2003-ban a vezetőség döntése alapján a harmadik gyűrűt és az elismerő oklevelet Josef Post úr veheti át, aki Laudenbachban él. Évek óta fáradhatatlanul dolgozik az eleki kapcsolatok ápolásán, mindent megtesz, hogy a Németországban tartózkodó illetve átutazó diákok és felnőttek igazi otthonot találjanak és jól érezzék magukat.

Önzetlenül segít minden olyan kérdés megoldásában amely fontos lehet minden elekinek. A Franciaországba utazó tanárcsoport Zámbo András igazgató úr vezetésével személyesen fogja átadni az emlékgyűrűt és megköszöni Post úr munkáját.

Lantos Mihályné

Dr. Győry Gyula emlékére

“Tisztelt megjelentek, dr. Győry Gyulának, városunk kiváló orvosának emléke előtt tisztelgők, kedves családtagjai, rokonai, volt munkatársai, volt betegek, eleki állampolgárok, vendégeink!

Szeretettel és tisztelettel üdvözlöm Önöket! Célunk és megtisztelő feladatunk itt ma, hogy városunk volt orvosának - aki 37 éven át, fáradhatatlanul szolgálta Elek népét - áldozatos munkájáért méltó emléket állítsunk.

Ki is volt dr. Győry Gyula? - Gyula bácsi? Akik ismerték, azoknak felidézem, akik már nem ismerhették, azokkal megismertetem az ő rögzös, de áldozatos munkájával fényessé csiszolt életútját.

1903. június 17-én - ma száz éve - született Szeged városában. 1921-ben érettségizett a gimnáziumban, Szegeden. 1922-ben beiratkozott a Szegedi Orvostudományi Egyetemre. 1929-ben szerezte meg orvosi diplomáját, kezdetben orvos gyakornok a szegedi kórházban, majd 1929. október 1-jétől a Szegedi Orvostudományi Egyetem Sebészeti Klinikáján mütös növendék. 1931-ben szerezte meg a sebész szakorvosi bizonyítványát, amivel 1931. szeptember 1-jétől kórházi sebész orvos Makón. 1934. március 29-én Elek községben három pályázó közül őt választják meg községi orvosnak. 1936. november 21-én nyeri el a “községi orvos” képesítő bizonyítványát és szolgál folyamatosan. 1944. őszén a hadművelleti idő alatt készenléti paranccsal távozik Elekről és hadiorvosként szolgál. 1945. május 26-án alispáni határozat helyezi vissza eleki “községi orvosi” állásába. 1950-ben a Községi Tanács VB munkakönyvet állít ki részére - “községi orvos”-i munkakör megjelöléssel. 1959. február 1-jétől “körzeti orvos”-ként szolgál folyamatosan. 1959. augusztus 25-én az egészségügyi miniszter “Az egészségügy kiváló dolgozója” kitüntetésben részesítette. 1971. augusztus 31-én került sor nyugdíjazására, 68 éves korában, lezajlott infarctusára való tekintettel. 1973. június 13-án hunyt el Budapesten. Családi vonatkozású adatai: 1934. május 22-én kötött házasságot Bartal Erzsébettel Szegeden, 1935-ben született Erzsébet leánya Eleken, 1942-ben Márta leánya Gyulán.

A felsorolt száraz statisztikai adatok mögött egy nagyon nehéz életút áll, melynek akadályaival eredményesen megküzdött és töretlen lelkesedéssel eredményesen szolgálta betegeit itt Eleken is 37 éven át.

Szegény családból származott - három fiúgyermek közül ő volt a középső. A világgazdasági válság kellős közepén egyetemi évei alatt gyakran dolgoznia is kellett azért, hogy a tandíjat befizethesse. Előteremtette és befizette. Eleki működése során is mai szemmel nézve, mostoha körülmények között kellett dolgoznia kezdetben. Az első években gyalog, majd kerékpárral, később lovas kocsival, parasztszánkóval kellett közlekedni és időben kiérni a súlyos betegekhez sáros úttalan utakon. Ne feledjük, hogy igen nagy tanyavilággal is rendelkezett Elek városa és a lakosság létszáma mintegy másfélszerese volt a mainak.

A lakosság szegény volt a háború után, gyógyszerhiánnyal is gyakran számolni kellett. Előfordult, hogy a beteg megmentése érdekében ő maga vette meg a gyógyszert a beteg részére. Az 1960-as évek elején körülbelül két éven át egyedül látta el Elek lakosságát éjjel-nappal folyamatosan. Ezt is átvészelte és dolgozott tovább közmegelédésre.

Hol is dolgozott dr. Győry Gyula? Hol rendelt? Több helyen is, a Kétegyházi út 23. szám alatt a mai egészségházban. A Szent István u. 1. alatt, itt és végül a Hősök útja 1-3. szám alatt a központi orvosi rendelőben. A lakása is itt volt ahol most állunk a Szent István u. 1. szám alatt.

Orvosi szakmai felkészültsége korszínten kiváló volt. Folyamatosan és rendszeresen járt továbbképzésekre, szakmai konzultációkra. Autodidakta módon is képezte magát - sokat olvasott. Szakmai érdeklődése és tevékenységi köre igen széles skálán mozgott.

Az általános orvoslás (belgyógyászat) mellett sebészkedett is, fogat rendszeresen húzott, lakásán, sőt tanyákon is sok szülést levezetett, később az eleki szülőotthonban végezte mindezt bábaasszony segédletével. A dolgok logikája szerint így csecsemő és gyermekgyógyászkodott is. Évtizedekig az eleki Állami Gyermeknevelő Intézet megbízott orvosa volt. Nyugdíjba vonulásáig az eleki Béke utca 4. szám alatti Pszichiátriai és Értelmi Fogyatékosok Intézete mintegy másfélszáz lakójának egészségét is őrizte.

Orvosi munkájának szakmai oldalhajtásaként még tevékenyen kivette részét a Zöldkereszt, a Vöröskereszt munkájából. Gyakran tartott egészségügyi felvilágosító előadást a lakosság körében. Tanácsadást vezetett az egészségházban, iskolaorvosi feladatokat látott el. Közegészségügyi feladatai a második világháború után gyakran nehéz feladatok elé állították. Nemi és bőrbetegségekkel való közdelem sem fogott ki rajta. 1963-tól már társakat is kapott a betegek ellátásához a Központi Orvosi Rendelőben az orvosi körzetek kialakulásával valamelyest csökkentek orvoskollégám terhei.

Viszonyulásai: orvostársaival mindig kollegiális, munkatársaival beosztottjaival mindig humánus és megértő volt. A kórházzal a kapcsolata szoros, annak orvosaival gyakran baráti viszonyt is ápolt. A mindenkori társadalmi vezetéssel viszonya korrekt, a betegek érdekében való. Életszemléletét az optimizmus jellemezte, ami igen nagy támasza volt a nehézségek leküzdésében. Szerette a szépet, a zenét, az életet és főleg az embereket. Alapelve a beteg érdeke mindenek előtt.

Ő volt dr. Győry Gyula, aki 1934-ben Elekre jött - gyógyított - bírta az emberek bizalmát - mert szerette őket. Győzött sok-sok kisebb és súlyos betegségük felett, amiért az eleki nép emlékezetében szeretettel megőrizte. Hogy ez az emlék az idő múlásával ne halványodjon - volt lakóháza falán örökjön ez az emléktábla akár századokon át is.

Köszönöm a figyelmet.

Dr. Rédei József'

Az emléktáblát anyagilag támogatták:

Dr. Selley Ferenc (Kétegyházi út 77.), Klemm Józsefné (Kétegyházi út 75.), Klemm József (Kétegyházi út 75.), Méry Rudolf (Kígyó u. 29.), Busa László (Kun B. u. 17.), Brindás Jánosné (Kígyó u. 18.), Nádor-Dent Bt. (Kossuth u. 8.), Méry Rudolf (Arany J. u. 1.), Nyisztor Mihály (Wesselényi u. 1.), Nyisztor János (Wesselényi u. 9.), Locskai Béláné (Kossuth u. 28.), dr. Kurucz Judit (Ady u. 9/b.), dr. Kurucz Béla (Ady u. 9/b.), Kaczkó András (Tél u. 19.), Gábor Ferencné (Szt. István u. 19.), Brandt Szilveszterné (Gyula), Komoróczky Sándor (Kun B. u. 20.), Lukács János (Pöltenberg u. 26.), dr. Rédei József (Hősök u. 14/a.), Csiki Lászlóné (Ottlakai út 3.), Resetár Mária (Pöltenberg u. 23.), Baráth Mihály (Kisfaludy u. 2/a.), Kassai István és családja (Kétegyházi út 49.), Bereczki István (Mátyás kir. u. 9.), Bencsik János és neje (Simmelweis u. 17.), Kisházi Pál (Táncsics u. 11/a.), Rizs Anna (Szt. István u. 15.), Braun Jánosné (Kétegyházi út 100.), Jenei Sándor (Táncsics u. 23.), Dobi Imre (Simmelweis u. 15.), Mátyási Károly és családja (Kossuth u. 13.), Ternei László (Kétegyházi út 17.), Stefanovics Istvánné (Madách u. 32.), Rác János (Vécsey sor 44.), ifj. Sarkadi Lajosné (Temető sor 12.), Rapajkó Tibor (Dózsa u. 1.), Regős Györgyné (Lökösházi út 29.), dr. Levelesné Radnai Ildikó (Zsámbék), Radnai László (Budapest), Zsóri Péter (Gyulai út 47.), Nádor Mária (Erkel u. 14.), Mokán Györgyné (Kétegyházi út 52.), Kalló Pál (Kossuth u. 30.), Zimmermann Ferenc (Mátyás kir. u. 65.), Krausz József (Békéscsaba), Krausz Józsefné (Dózsa u. 8.), Schneider László (Kossuth u. 29.), Busáné Szombath Erzsébet (Lökösházi út 5.), Jámborné Simó Mária (Tél u. 28.), Simó Balázné (Simmelweis u. 6.), Áment Gábor (Táncsics u. 12.), Siposné Lukács Ilona (Pöltenberg u. 26.), Tiba Andrásné (Ottlakai út 8.), Tímár László és neje (Kétegyházi út 27.), Szabó Imréné (Kétegyházi út 15.), Pluhár István (Madách u. 21.), Láposi Balázné (Lökösházi 9.), Lénárt Istvánné (Rákóczi u. 15.), Halasy Jenő (Kétegyházi út 7.), Abonyi József (Széchenyi u. 1/a.), Bakos Ferenc (Hősök u. 22.), Müllek Ferenc (Simmelweis u. 7.), Hotya Péter (Liszt u. 4.), Godó Antalné (Erkel u. 13/a.), Gál Bertalan (Bajcsy-Zs. u. 5/a.), Erdei Sándor (Kossuth u. 56.), Bethle Sándor és neje (Kígyó u. 10.).

Köszönet a támogatásért.

In memoriam

Június 14-től emléktábla hirdeti a Szent István utca 1. szám alatti ház falán, hogy itt élt és dolgozott dr. Győry Gyula körzeti orvos. A megható ünnepségen két leánya, Márta és Erzsébet, valamint unokája vett részt a család részéről. A város lakói közül is eljöttek azok, akik még emlékeztek Gyula bácsira, a doktor bácsira. Bár az újságban részletesen megjelenik Rédei főorvos úr megemlékezése, beszéde - az ünnepség óta szinte naponként előjönnek Kosztolányi Dezső gyönyörű szavai és nem tudok szabadulni tőlük:

“Ismertük őt. Nem volt nagy és kiváló.

Csak szív, a mi szívünkhöz közelálló

....

Okuljatok mindannyian e példán.

Ilyen az ember. Egyedüli példány.

Nem élt belőle több és most sem él,

s mint fán se nő egyforma-két levél,

a nagy időn se lesz hozzá hasonló.”

Igen, ilyen volt Gyula bácsi. Nagyon egyszerű kimondani, de ez a név sokkal többet takar. Takar egy emberséges életet, egy mindenki számára tanulságot szolgáltató embereszményt. Gyermekként ismertem meg mosolygós arcát - mindig az ablakban könyökölve várta a betegeit. Hozzá soha nem lehetett rosszkor menni és olyan panasszal sem, amit ne tudott volna orvosolni. Soha nem volt fáradt, a szerénységén kívül talán a szíve volt nagyobb. Mindenki belefért, minden embert egyformán gyógyított. Sokan, biztosan nagyon sokan gondolnak rá hálával, soha el nem múló szeretettel.

Életének munkáját jutalmazta meg az önkormányzat. “Elekért” emlékérmét adott át családjának Pluhár László polgármester úr. A megható, bensőséges fogadáson Erzsébet lánya mondott köszönetet ezért a nemes gesztusért. Beszédében kiemelte, hogy a mai világban talán nincs még egy olyan hely, ahol 30 év után is így emlékeznek volt orvosukra. Számukra itt olyan minden, mintha most jártak volna itt ezen a helyen, most csukták volna be az ajtót. Csupán édesapám hiányzik az ablakból - mondta Márta. A család egy díszfát ajándékozott az önkormányzatnak, ami emlékeztetni fogja az embereket a június 17-i dátumra.

“Édes barátaim, olyan ez éppen,
mint az az ember ottan a mesében.

Az élet egyszer csak órája gondolt,
mi meg mesélni kezdtünk róla: “Hol volt...”

...

Hol volt, hol nem volt a világon egyszer.”

Lantos Mihályné

Gyermeknek lenni egykoron

A társadalom alappillére még most is a család, a család pedig elképzelhetetlen gyermekek nélkül. Sajnos pl. a mostani Európában, de Magyarországon is nem kevesen vannak olyanok, akik tudatosan vagy nem, de arra törekednek, hogy lerombolják azt az ősi értékrendszert, melybe a család is beletartozik. Nagyon-nagyon nagy probléma ez, pedig nem csupán anyagi dolgokról van szó, pedig számos történelmi példa is arra figyelmeztet bennünket, hogy ahol komoly erkölcsi problémák vannak /voltak/, ott egy még nagyobb katasztrófa is bekövetkezhet, amit pl. egy adott nemzet

vezetőinek nem kellene megvárniuk.

Egy ilyen gyermektelen mai világban igen érdekes felidézni egy olyan korszakot, amelyben minden más volt, mint napjainkban, pedig most is Elekről lesz szó. Mi most Stumpfne Rézi néni - aki 1922. szeptember 22-én született Strifler Rozália néven - adatközlése alapján szeretnénk szólni a két világháború közötti időszak eleki család-, illetve gyermekfelfogásáról.

Talán azzal a legnagyobb különbséggel kezdenénk, hogy akkor szinte általános volt a családonkénti 6-8 gyermek, ami azzal magyarázható, hogy ezt Isten ajándékának tekintették, mivel akkor mindenki vallásos volt Eleken. Sajnos a hetenkénti gyermektemetések is hozzátartoztak a mindennapokhoz, mivel magas volt a gyermek- és a csecsemőhalandóság, de védőoltások sem nagyon voltak. Ez utóbbiakban szerencsére sokat fejlődött a világ!

Az is érdekes, hogy a gyermekszám tekintetében nem volt lényeges különbség a gazdagok és a szegények között, hisz pl. a gazdag elekiek is már gyermekkorukban szüleiktől megtanulták a munka szeretetét, igaz utána gimnáziumban is tanulhatták tovább, szemben a szegényekkel, akik ezt nem engedhették meg maguknak.

Az átlagos eleki családokban nem kényeztették el a gyermekeket, hisz' akkor gyermekszoba csak a leggazdagabbnál volt. Főképpen a fűtés miatt a nagycsalád egy nagyszobában is aludt. /Ez jó példa arra is, hogy az eleki gazdagság alapja részben a takarékoság volt./ A gyermekek főképpen otthon készült játékokat kaptak ajándékba. A születés- és névnapok sem mentek el annyira akkor még az anyagiség irányába, mint manapság. A legtöbb ajándékot a gyermekek akkor is karácsonykor kaptak.

A két világháború között a gyermekek nagyon készültek a hűsvétra, talán jobban is, hisz a fiúk számára akkor is jól jött egy kis pénz.

A gyermekek a családon kívül legtöbbit az egykori eleki iskolákban kaptak, hisz' az elemi után a zárdában vagy a polgáriban tanulhattak tovább. A még most is élők nagy tisztelettel beszélnek pl. az apácaikról, akiktől a vallási nevelésen kívül megtanulták azt, hogyan lehetnek jó háziasszonyok, anyák, ami nem is volt olyan kis dolog!

Kiegészítésként azt is el kell mondanunk, hogy a mai idősök még arra is szívesen visszaemlékeznek, hogy óvodába is jártak, ami más településen nem volt általános. Azt is elmondják, tulajdonképpen csak ekkor kezdtek magyarul tanulni, hisz otthon "svábul" beszélt mindenki. /Az iskolában csak heti két óra volt a német. Igaz, németül sem itt tanultak meg, hanem otthon./

Arról is szólhatunk még, hogy egykoron nem volt különbség a nagyobb gyermekek és a felnőttek étrendje között. Voltak olyan eleki családok is, ahol a nagycsalád együtt étkezett pl. a napszámosokkal, de olyan család is volt, hogy ez nem volt szokás.

Mivel az egykori Eleken gyakorlatilag minden a mezőgazdasági munkának volt alárendelve, az akkori lakosság sok szempontból jóval bőségesebben táplálkozott. Hogy mégsem voltak annyira betegek, az valószínűleg azzal magyarázható, hogy egyúttal keményen is dolgoztak. Néhány helyi specialitás: A reggeli Sauerspeck, ami sült szalonnából és aludttej-rántásból készül, a vacsora: Ponenukli, ami tulajdonképpen bableves oldalassal, a vacsora pedig gyakran sült szalonna volt.

A gyermekneveléssel kapcsolatban még azt is meg kell említenünk, hogy tudomásunk szerint a cserkészmozgalom Eleken sem volt teljesen általános, főképpen a módosabb családok gyermekeit érintette.

Végül meg lehetne említeni azokat, akik a leggazdagabb családokhoz tartoztak: Wittmann Elek és Száli György, akik pl. polgárabb öltözetükkel is különböztek az átlag elekitől, akinek a felesége még a Horthy-korszakban is népviseletben járt.

Terveink szerint ezt a témát még folytatni szeretnénk, mert úgy hisszük, van mit tanulnunk a régi elekiektől ebben is.

Rapajkó Tibor

Csökkenő óvodás létszám

Évek óta "hallatszik" az a harang, amelyet esztendőkkel ezelőtt az ország lakosságának csökkenése miatt kongattak meg azok, akik a nemzet sorsáért aggódnak. Mindez azt jelenti, hogy e téren sajnos nem tapasztalható lényeges változás, tovább csökken az ország lakosságának száma. Természetesen ez a csökkenés intenzitása településről településre változó, de milyen a helyzetkép településünkön, tehetnénk fel a kérdést. Ezúttal eltekintünk a tudományos fejtegetéstől, túl sokat úgysem érünk el vele, e helyett egyfajta feltérképezésre vállalkoztunk, felkerestük a helyi óvoda vezetőjét, Singer Évát, hogy információt gyűjtsünk a témakörrel, és, ha már ott voltunk, az intézményről is érdeklődtünk. Kiindulópontnak az elmúlt esztendő, szeptemberi évnyitóját vettük, befejezőként pedig az idei évzárót tekintettük.

Singer Éva elmondása alapján többek között az elkövetkező mozzanatokat jegyezhetjük. A szeptemberben kezdődő 2002/2003-as nevelési év nyitánya zökkenőmentes volt, a nyári karbantartási munkálatokat időben befejezték, köszönhető mindez a még májusban kialakított ütemtervnek. Egyébként a nyár folyamán a 3-as számú óvodában történt jelentősebb változás, tájékoztatásként elmondható, hogy csiszolták a parkettát, majd lakkozták, de ajtók, ablakok festésére is sort kerítettek. A többi óvodai egységben az ÁNTSZ által megkövetelt kritériumnak eleget tettek, elvégezték a nagymeszelést, a tisztasági meszelést és a fertőtlenítést. Ami viszont nem kötődött szorosan a működéshez az áthúzódott a folyó esztendőre, például az 1-es számú óvodában új nagykaput és kiskaput készítettek, ezen munkálatok áprilisban realizálódtak. A nevelési év kezdetén a szakmai ellátás tökéletesen lefedett volt, e tendencia az évzáróra megváltozott. Az év folyamán ugyanis három óvónő GYES-re ment, ezzel a módosulással a 14 óvónő száma 11-re csökkent, pótlásukat 2003. szeptember 1-jére az új nevelési év kezdetére kell megoldani.

A dolgok pillanatnyi állása szerint megoldhatónak látszik ez a feladat. Mint köztudott az intézményben megkülönböztetett figyelmet szentelnek a nemzetiségi nyelvek - német, román - oktatására. Nos, a három említett óvónő között van a német nyelvet oktatók, ezen

hiány felszámolására már megtörténtek a lépések, két óvónő ősre elkezdi az ez irányú tanulmányait a fővárosi Apor Vilmos Katolikus Főiskola német nyelv szakos tagozatán, hogy megfelelő diplomát szerezzenek. A román nyelv oktatása terén a jelen pillanatban nincsenek ilyen jellegű gondok. A befejeződött nevelési év során nyílt lehetőség arra, hogy a 2-es számú óvodában a szülők és vállalkozók támogatásával elkezdődhessen az udvari játékok bővítésének programja, vállalkozói támogatással bújócska-mászókát vásároltak. Ez lényegében a markánsabb kezdeményezés első lépcsőfokát jelentette, a kezdeményezés szlogenje "Játszva Európába", és amelynek fő védnöke Karsai József országgyűlési képviselő. Természetesen a többi óvodák is látókörben vannak. Egyébként a városi önkormányzat képviselő-testülete kiírta az intézményvezetői pályázatát, lévén, hogy a jelenlegi vezető megbízatása augusztus 1-jével lejár.

Mint az előbbieken már utaltunk rá, befejeződött a 2002/2003-as nevelési év, az évzáró ünnepek a következő időrendben történtek: május 31-én a 2-es és a 3-as számú óvodában, június 1-jén pedig az 1-es számú óvodában. Az intézményben azonban továbbra is vannak gyermekek, ugyanis június 1-e és június 30-a között a 3-as számú óvodában végeznek karbantartási munkálatokat, értelemszerűen a gyermekeket a 2-es és az 1-es számú óvoda fogadja, július 1-je és 31-e között a karbantartási munkák a 2-es számú óvodában, majd pedig augusztus 1-je és 31-e között az 1-es számú óvodában folytatódnak. A nyári programban jelenleg mintegy 60 gyermek vesz részt. Az intézményből 53 gyermek ül be ősszel az általános iskola első osztályának padjába, az óvodába beiratkozók száma is e körüli. Mindezzel együtt is módosult az óvodások létszáma a nevelési év folyamán, 12 gyermeket írtak ki a szülők, akik másik településre költöztek, ebből is érzékelhető, hogy a város lakosságmegtartó mutatója csökken, ugyanis az ezt megelőző esztendőben ez a szám jóval tízen aluli volt.

Befejezőként elmondható, hogyha nem is nagy léptekkel, de gyarapszik az eszközellátás az intézményben, ezzel párhuzamosan mindez biztosíték arra, hogy a határszéli kisvárosban nevelkedők ne maradjanak le a városi társaiktól. Egyébként a 2003. augusztus 31-éig törvényileg előírt kötelező eszköznorma beszerzésének határideje tarthatatlannak látszik.

Két lépés különbözősége

A címbéli két lépést egy és ugyanazon személy teszi meg, és mégis jelentős különbség van e két mozdulat között. Az első lépés, a szórakozás birodalmába vezet és ott fejt ki hatékonyságát, tánclépés formájában. A másik lépés egy jelentős út, nevezhetjük életútnak, életpályának is, első állomásaként értékelhetjük, az általános iskola végzős tanulója kilépve megszokott környezetéből, egy röpké pihenő, vakáció után belép egy középfokú oktatási intézmény kapuján, ezzel elkezd tanulmányait, hogy idővel befejezve “pénzre váltsa” a megtanultakat.

A településen működő alapfokú oktatási intézmény négy, végzős tanulóját szólaltattuk meg, hogy feltett kérdéseinkre válaszolva feltérképezhessük: mit jelent számukra a közelmúltban befejeződött tánciskola, amelyet ezúttal is Felczán Béla tánctanár vezetett, valamint, hogy melyik középiskolában folytatják tanulmányaikat ősztől, és ebbéli választásuk megegyezett-e elvárt igényeiknek?

Rocskár Vivien:- Amikor tudomást szereztem arról, hogy az idén is megszervezik a tánciskolát, és az információ elterjedt a családon belül, ajánlatokat kaptam, kereszt- apám és nagyanyám is arra ösztönzött, hogy vegyek részt a tanfolyamon. Megfogadtam ajánlatukat, igaz, magam is készletét éreztem e szórakozásforma irányába. Ez egyébként nem a véletlen műve, apukám már korábban megtanított a tánc alapelemeire, sőt öt táncformában mozogtam otthonosan. Ami pedig a tánciskolát illeti: számomra egyben volt egyfajta kihívás, illetve szórakozás. Mondhatom, jól éreztem magam valamennyi foglalkozáson, és úgy érzem, hogy elfogadhatóan el is sajátítottam az egyes formátumok alapjait, mindent összegezve elégedett vagyok. Nagyon sok táncfajta megtanított velünk Felczán Béla tánctanár. A sok közül nekem a csárdás, a csa-csa-csa és a bécsi keringő tetszett a legjobban. A tánciskola kiindulópontja volt a nyári vakációnak, hamarosan ugyanis háromnapos osztálykiránduláson vehetek részt, majd pedig családommal egy hétre Siófokra utazunk. Remélem, hogy kellőképpen kipihenem fáradalmaimat, illetve kellőképpen felkészülhetek az új kihívásra, a Rózsa Ferenc Gimnáziumban folytatni fogom tanulmányaimat. Természetesen annak elvégzése után sem hagyom ott az iskolapadot, főiskolán vagy pedig egyetemen szeretnék továbbtanulni. A végső cél valamilyen közgazdasági szakág elvégzése.

Karsai Beatrix:- Számomra az unokatestvérem ajánlotta figyelmembe a tánciskolát, természetesen ő is részese volt a korábbi foglalkozásoknak. Ami pedig az én pályafutásomat illeti: óvodás koromban aktív tagja voltam a helyi néptáncso- portnak, tehát egyfajta múlttal is rendelkezem, mielőtt részt vettem a tánciskolai foglalkozá- sokon. Mindenesetre kivehettem részemem a lakodalmi mulatságokból, de éreztem, hogy a teljesség érdekében jobban el kell sajátítanom a táncfajta elemeit. Ez teljes mértékben sikerült is, úgy érzem megtanultam táncolni. Ha a táncokból kellene választanom, akkor részemről ez a lassúbb táncokra esne. A tánc mellett nagyon szeretem a zenét is, természetesen elsősorban a könnyű műfajt, kedvenceim a Pink és a Groovehouse. Hamarosan osztálykirándulásra megyek, a családi üdülés, kirándulás körvonala még nem tisztázódtak, a megvalósulásra és az ellenkezőre is egyaránt ötven-ötven százalékos esély mutatkozik. Ami az őszi elkötelezettséget illeti: helyben a Radványi György Középiskola és Szakképző Intézetben folytatom a középiskolai tanulmányaimat, cukrász vagy bolti eladó szeretnék lenni. A két szakma közül a bolti eladó valahogy jobban tetszik, kiskorom óta ezt dédelgetem magamban.

Bledea György: - A kérdés könnyebb, szórakoztatóbb részére elmondhatom, hogy a tánciskolát édesanyám ajánlotta a figyelmembe, természetesen ő is járt ezekre a foglalkozásokra, így élményszerűen ecsetelte az ott szerzett tapasztalatait. Megfogadtam tanácsát és részese lettem a tánciskolai rendezvényeknek, amelyek heti két alkalommal, kedden és csütörtökön voltak. Valóban nagyszerűen éreztem magam ezeken, hiszen számomra új dolgot jelentettek az egyes táncformátumok lépései, különösen a modernebb vonulatok. Maga a tánc nem jelent új elemet az életemben, hiszen 10 éve tagja vagyok a gyulai néptáncsoportnak. Összegezve: kellemesen telt el a több mint egy hónap. Most az iskola befejezése után jöhet a megérdemelt pihenés: a családdal két

hetet Görögországban fogunk tölteni. Ősztől a békéscsabai Kereskedelmi és Vendéglátóipari Szakközépiskolában folytatom tanulmányaimat. Ez előreláthatólag hat évig fog tartani, cukrász szeretnék lenni, majd itthon egy üzletet szeretnék nyitni. Amennyiben Eleken nem sikerülne, akkor a környéken gondoltam. Ezt a célt kiskorom óta dédelgetem magamban, bár a továbbtanulási lehetőséget sem zárom ki teljesen.

Jova László.- A tánciskolát a családom, elsősorban a nővérem ajánlotta a figyelmembe, természetesen ő is járt ezekre a rendezvényekre. Aztán ezeken jól éreztem magam, könnyen megfeleltem az elvárásoknak, gyorsan elsajátítottam az egyes táncfajták alapjait. Valamennyit megtanultam, de valahogy a pergősebb ritmusúakat közelebbinek érzem. A zenét nagyon szeretem, a tánciskola egy nagy bulit jelentett az életemben, természetesen, ha valaki tanácsért hozzám fordul, én tiszta szívvel ajánlhatom ezeket a foglalkozásokat. Az általános iskola befejezését követően két hétre Szegedre megyek nyaralni. Ez mindenképpen kell a felfrissüléshez, hiszen őstől újabb elvárások várnak rám. A gyulai Munkácsy Mihály Szakmunkásképző és Szakközépiskola gimnázium tagozatára jelentkezem, rendőr szeretnék lenni. Hogy miért választottam ezt a hivatást? Elsősorban azért, mert szeretem a küzdősportágakat, már odahaza, édesapám megtanította az ökölvívás alapelemeit. Az első jelentkezésemre felvettek. Ezek a tanulmányok előreláthatólag négy plusz két évig fognak tartani.

B.N.

Házibajnokság két tételben

Amikor e sorokat papírra vetjük május utolsó napjait írjuk. A naptár lapjai, ha egyesek - elsősorban tanulók - számára nem is megfelelő gyorsasággal, de magabiztossággal hullanak a szemeteskosárba. Múlik az idő, hamarosan elérkezik a várva várt vakáció, nyári szünidő. Még mielőtt erre sor kerülne, bekövetkezne tanulmányi- és egyéb megmértetés vár az érintetteknek.

Mi ezúttal az egyéb kategóriával foglalkoznánk részletesebben, az asztalitenisz-szakosztályt is belengi a búcsúzás fátyla. Hamarosan megpihennek az ütők, az asztalra pedig oda nem illő por telepedik, és csupán az emlékezetekben élénkülnek fel ismét az események mozzanatai, egy-egy szép megoldás, értékes pont, mosoly vagy éppen szomorúság furcsa keveréke. Addig azonban folynak az edzések, sőt, két házibajnokságra is sor került. Az első kezdeményezés támogatója az általános iskola keretén belül tevékenykedő Diáksport Egyesület volt. A kezdeményezésre nyolc tanuló jelentkezett: Vozár János, Buksa Sándor, Pluhár László, Kardos Sándor, Bányai Sándor, Ottlakán Tamás, Pluhár Gábor és Radnóti Ádám. Az egyes mérkőzések - 11 pontig, két pont különbséggel, két nyert játszma - után a következő eredményeket jegyezhetjük: Vozár-Buksa 1/2, Kardos-Pluhár L. 1/2, Pluhár G.-Ottlakán 2/0, Buksa-Ottlakán 2/0, Pluhár L.-Vozár 2/0, Kardos-Pluhár G. 2/0, Bányai-Radnóti 2/1, Ottlakán-Radnóti 2/0, Vozár-Bányai 2/0, Pluhár L.-Pluhár G. 2/1, Kardos-Vozár 2/0, Vozár-Pluhár G. 2/1, Radnóti-Pluhár L. 0/2, Bányai-Ottlakán 0/2, Buksa-Radnóti 2/0, Kardos-Bányai 2/0, Vozár-Ottlakán 2/0, Pluhár L.-Bányai 2/0, Kardos-Radnóti 2/0, Pluhár G.-Bányai 2/0, Buksa-Pluhár L. 0/2, Vozár-Radnóti 2/0, Ottlakán-Kardos 0/2, Buksa-Bányai 2/0, Pluhár G.-Radnóti 2/0, Pluhár L.-Ottlakán 2/0, Buksa-Kardos 2/1, Buksa-Pluhár G. 2/0.

Ezen összecsapások után ez a végső helyezési sorrend alakult ki: 1. Pluhár László (7/0, 7 megnyert, 0 elveszített mérkőzés, 14/2, 14 megnyert, 2 elveszített játszmaarány), 2. Buksa Sándor (6/1, 12/4), 3. Kardos Sándor (5/2, 12/4), 4. Vozár János (4/3, 9/7), 5. Pluhár Gábor (3/4, 8/8), 6. Ottlakán Tamás (2/5, 4/10), 7. Bányai Sándor (1/6, 2/13), 8. Radnóti Ádám (0/7, 1/11). Valamennyi résztvevő édességben, üdítőben részesült, a seregszemle jó hangulatban telt el.

A második kezdeményezés egyéni támogatóhoz kötődik. Egy szép, emlékezetes délután megrendezése végett kerestük fel Turóczy András vállalkozót. Mai divatkifejezéssel élve nem kellett különösebben lobbizni a seregszemléért, ecseteltük tervünket, mire a vállalkozó, aki maga is a sportág elkötelezettje, azonnal igent mondott. E második nekifutásra, az elsőhöz hasonlóan, ugyancsak nyolc tanuló jelentkezett. Három változás azonban volt, és örömteli, hogy két lány is

asztalhoz állt. E verseny színvonala sem hagyott kívánnivalót maga után azzal sem, hogy a csarnokban igencsak felszökött a hőmérő higanyszála. A látottak alapján igazságos eredmények, és ennek megfelelően helyezések születtek.

A résztvevők névsora eképpen festett: Erdős Henrietta, Nedró Anita, Radnóti Ádám, Pluhár Gábor, Fábíán István, Buksa Sándor, Kardos Sándor, Pluhár László. Az eredmények körmérkőzéseket követően: Erdős-Nedró 2/0, Pluhár G.-Erdős 2/0, Pluhár L.-Radnóti 2/0, Buksa-Nedró 2/0, Fábíán-Erdős 2/0, Pluhár G.-Radnóti 2/0, Kardos-Erdős 2/0, Pluhár L.-Nedró 2/0, Buksa-Erdős 2/0, Kardos-Nedró 2/0, Pluhár L.-Erdős 2/0, Pluhár G.-Nedró 2/0, Fábíán-Radnóti 2/0, Radnóti-Erdős 2/0, Fábíán- Nedró 2/0, Kardos-Radnóti 2/0, Buksa-Radnóti 2/0, Nedró- Radnóti 0/2, Kardos-Fábíán 2/0, Buksa-Pluhár G. 2/0, Kardos- Pluhár L. 2/0, Fábíán-Pluhár G. 2/1, Pluhár L.-Buksa 1/2, Kardos- Pluhár G. 2/0, Buksa-Fábíán 2/1, Pluhár G.-Pluhár L. 0/2, Buksa-Kardos 0/2, Fábíán- Pluhár L. 2/1.

A helyezési sorrend ekképpen alakult: 1. Kardos Sándor (7/0, 14/0), 2. Buksa Sándor (6/1, 12/4), 3. Fábíán István (5/2, 11/6), 4. Pluhár László (4/3, 10/6), 5. Pluhár Gábor (3/4, 7/8), 6. Radnóti Ádám (2/5, 4/10), 7. Erdős Henrietta (1/6, 2/12), 8. Nedró Anita (0/7, 0/14).

Mint említettük, Turóczy András támogatásának köszönhetően, valamennyi résztvevő emléklapot, a helyezettek, /két harmadik helyezett, bronz-, ezüst- és aranyérmeket vehetett át/ és, hogy a nagy melegben a versenyzők valamelyest csillapíthassák szomjukat, üdítőt kortyolhattak.

És még egyszer: köszönjük támogatónk nagyvonalúságát!

B.N.

Meghívásos lovasverseny a tangazdaságban

Június 14-én a hagyományoknak megfelelően került megrendezésre az iskola tangazdaságában a meghívásos lovasverseny, melyet összekapcsoltak az idős lovasbarátok találkozásával. A napok, hetek óta tartó kánikula sem tudta elvenni a lovat szerető emberek érdeklődési kedvét. Hogy miért szeretik sokan ennyire a lovat? Arra jónéhány pszichológus, kutató keresett választ. Látványa tesz-e, vagy viselkedése? Inassága, kecsessége vagy egyénisége? A választ egy Edward Topsel nevű természetkutató írta meg 400 évvel ezelőtt. Ezt írja: "A ló ritka szép testű és fennkölt lelkületű állat. Lelki tulajdonságai közt is legfigyelemreméltóbb, hogy háborúságban és békében egyaránt ernyedten, szeretettel és kötelességtudással szolgálja az embert, miért is a négy lábúak rendjében a legnemesebb és legszükségesebb. Szolgai alázattal páros úri büszkesége teszi az ember szemében oly ellenállhatatlanná. A ló titka bizony, hogy az igát is húzza meg előkelő is. Ez az oka, hogy a lovak szelídítésének kezdetétől az emberek ígézetébe kerültek."

A tangazdaság környezete kiváló lehetőséget, keretet adott a rendezvénynek. Már délelőtt ínycsiklandozó illatok szálltak a bográcsok felől, a szakoktatók, szakácsok, szakács tanulók serénykedtek az ebéd elkészítésében. Az italról, fagyaltról, egyéb édességekről sem feledkeztek meg a rendezők. Lehetett kocsikázni, lovagolni, csúszdázni, így kicsiknek és nagyoknak is adott volt a szórakozási lehetőség.

A verseny délelőtt 10 órakor kezdődött a B1 versenyszámokkal. I. helyezett Erdélyi Sándor Guatró nevű lovával, II. Kotroczó Róbert Bogár nyergében, III. Bócsik András Pomérivel.

Látványos bemutatók következtek: Deli Dániel az iskola 9. osztályos tanulója Betyár nevű 4 éves arab félvér lovával kápráztatta el a nézőket. Mindent megtett, hogy a nézők elismerését kiváltsa.

Látványos tenyészállat és fogatparádé következett. Barna János, Gyeraj Mihály, Barna Gergely és iskolánk tanulói vezették fel féltve őrzött kincseiket. a fogatparádén találkozott a múlt és a jelen. A valamikor igen hasznos parasztkocsi és a mai világban igen divatos, csillogó-villogó hintó. Bemutatót tartott Barna János, Barna Gergely, Gyeraj Mihály és iskolánk fogata.

Ebéd után folytatódott a verseny a C2 kategóriával. I. Susányszki Pál, II. Szőlősi Zoltán, III. Grósz Attila (az Eleki Szabadidős Lovas Klub versenyzője, aki mint legjobb eleki Hambarás Ferenc különdíját kapta).

A stafétaugratásban I. Bán Nikolett - Szőlősi Zoltán, II. Dér Tibor - Nagy Nikolett, III. Krajnyák Attila - Kolarovszki Erika páros.

A rendezvény a tombolatárgyak kisorsolásával végződött. Köszönjük támogatóinknak, hogy díjakat, illetve értékes tombolatárgyakat ajánlottak fel (olajfestmény, vacsorameghívás, vásárlási utalványok és egyéb hasznos kellékek) és ezzel is emelték rendezvényünk színvonalát.

Vendégeinknek köszönjük, hogy jelenlétükkel az iskola hagyományörző tevékenységét, ünnepségét ismételten megtisztelték.

Lantos Mihályné